

Bendrasis Teismas teigė, kad gydytojo receptas yra vaistą patvirtinantis įrodymas, to apeliante taip pat neginčijo. Apeliante pažymėjo, kad tai netiesa. Teismo posėdyje apeliantės atstovas aiškiai nurodė, kad dėl Vokietijoje egzistuojančios gydymo laisvės gydytojams leidžiama skirti net maisto produktus. Bendrasis Teismas darė prielaidą, kad vartotojai prekę dėl jo išvaizdos suvokia kaip vaistą. Jis neatsižvelgė į specialistų, kurie, labai tikėtina, žinojo, kad prekės „Ayurvedic Medicine“ yra neveiksmingos ir kad buvo atsisakyta išduoti leidimą nagrinėjamai prekei, žinias.

(¹) 2017 m. birželio 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) 2017/1001 dėl Europos Sąjungos prekių ženklo (kodifikuota redakcija) (OL L 154, 2017, p. 1).

(²) 2001 m. lapkričio 6 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2001/83/EB dėl Bendrijos kodekso, reglamentuojančio žmonėms skirtus vaistus (OL L 311, 2001, p. 67; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 27 t., p. 69).

**2023 m. kovo 10 d. Consiglio di Stato (Italija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje
Gestore dei Servizi Energetici SpA – GSE / Erg Eolica Ginestra Srl ir kt.**

(Byla C-148/23, Gestore dei Servizi Energetici)

(2023/C 179/27)

Proceso kalba: italų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Consiglio di Stato

Šalys pagrindinėje byloje

Apeliante: Gestore dei Servizi Energetici SpA – GSE

Kitos apeliacinio proceso šalys: Erg Eolica Ginestra Srl, Erg Eolica Ginestra Srl, Erg Eolica Campania SpA, Erg Eolica Fossa del Lupo Srl, Erg Eolica Amaroni Srl, Erg Eolica Adriatica Srl, Erg Eolica San Vincenzo Srl, Erg Eolica San Circeo Srl, Erg Eolica Faeto Srl, Green Vicari Srl, Erg Wind Energy Srl, Erg Wind Sicilia 3 Srl, Erg Wind Sicilia 6 Srl, Erg Wind 4 Srl, Erg Wind 6 Srl, Erg Wind Sicilia 5 Srl, Erg Wind 2000 Srl, Erg Wind Sicilia 2 Srl, Erg Wind Sardegna Srl, Erg Wind Sicilia 4 Srl, Erg Hydro Srl, Erg Power Generation SpA, Ministero dello Sviluppo Economico

Prejudicinis klausimas

Ar 2009 m. balandžio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/28/EB dėl skatinimo naudoti atsinaujinančių išteklių energiją, iš dalies keičianti bei vėliau panaikinanti [d]irektyvas 2001/77/EB ir 2003/30/EB (¹), ypač jos 8, 14 ir 25 konstatuojamosios dalys, 1 ir 3 straipsniai bei Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 16 straipsnis, atsižvelgiant į teisinio saugumo ir teisėtų lūkesčių apsaugos principus, turi būti aiškinami taip, kad pagal juos draudžiamos nacionalinės teisės normos, kaip antai 2011 m. kovo 3 d. Įstatyminio dekreto Nr. 28 ir 2011 m. liepos 6 d. ministro dekreto nuostatos, kaip jos yra išaiškintos nusistovėjusioje Consiglio di Stato (Valstybės Taryba) praktikoje, pagal kurias skatinimo priemonių taikymas priklauso nuo to, ar GSE ir už elektrinę atsakingas asmuo sudarė privatinės teisės sutartis net ir tuo atveju, kai elektrinės, skirtos elektros energijai iš atsinaujinančiųjų išteklių gaminti, pradėtos eksploatuoti iki 2012 m. gruodžio 31 d.?

(¹) OL L 140, 2009, p. 16.

**2023 m. kovo 20 d. Upravni sud u Zagrebu (Kroatija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį
sprendimą byloje UP CAFFE d.o.o. / Ministarstvo financija Republike Hrvatske**

(Byla C-171/23, UP CAFFE)

(2023/C 179/28)

Proceso kalba: kroatų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Upravni sud u Zagrebu

Šalys pagrindinėje byloje

Pareiškėja: UP CAFFE d.o.o.

Kita proceso šalis: Ministerstvo financija Republike Hrvatske

Prejudicinis klausimas

Ar Sąjungos teisė įpareigoja nacionalines valdžios institucijas ir teismus nustatyti pridėtinės vertės mokesčio prievolę (o ne netenkinti prašymo grąžinti mokestį), kai objektyvios bylos aplinkybės rodo, kad buvo sukčiaujama PVM srityje įsteigiant naują bendrovę, t. y. nutraukiant ankstesnės bendrovės apmokestinamąjį veiklos tęstinumą, kai apmokestinamasis asmuo žinojo arba turėjo žinoti, kad jis atlieka tokius veiksmus, ir kai atsiradus apmokestinimo momentui nacionalinėje teisėje nebuvo numatytas toks prievolės nustatymas?

2023 m. kovo 23 d. pareikštas ieškinys byloje Europos Komisija / Bulgarijos Respublika

(Byla C-186/23)

(2023/C 179/29)

Proceso kalba: bulgarų

Šalys

Ieškovė: Europos Komisija, atstovaujama Gr. Koleva ir J. Samnadda

Atsakovė: Bulgarijos Respublika

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

2019 m. balandžio 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje (ES) 2019/790 dėl autorių teisių ir gretutinių teisių bendrojoje skaitmeninėje rinkoje, kuria iš dalies keičiamos direktyvos 96/9/EB ir 2001/29/EB⁽¹⁾, išdėstytos taisyklės, kuriomis siekiama labiau suderinti autorių ir gretutinėms teisėms vidaus rinkoje taikomą Sąjungos teisę atsižvelgiant, visų pirma, į saugomo turinio skaitmeninio ir tarpvalstybinio naudojimo būdus. Direktyvoje taip pat išdėstytos autorių teisių ir gretutinių teisių išimčių ir apribojimų taisyklės, licencijų suteikimo palengvinimo taisyklės ir taisyklės, kuriomis siekiama užtikrinti sklandžiai veikiančią kūrinių ir kitų objektų naudojimo prekyvietę. Direktyvos 29 straipsnyje nustatyta, kad valstybės narės turi ją perkelti iki 2021 m. birželio 7 d. Remiantis 29 straipsnio 2 dalimi, „[v]alstybės narės pateikia Komisijai šios direktyvos taikymo srityje priimtų nacionalinės teisės aktų pagrindinių nuostatų tekstus“.

2021 m. birželio 23 d. Komisija nusiuntė Bulgarijos Respublikai oficialų pranešimą, o 2022 m. gegužės 19 d. – pagrįstą nuomonę. Nepaisant to, dar nėra priimta direktyvos įgyvendinimo priemonių arba jos bet kuriuo atveju nepateiktos Komisijai.

Ieškovės reikalavimai

Ieškovė Teisingumo Teismo prašo:

1. pripažinti, kad nepriėmusi 2019 m. balandžio 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą (ES) 2019/790 dėl autorių teisių ir gretutinių teisių bendrojoje skaitmeninėje rinkoje, kuria iš dalies keičiamos direktyvos 96/9/EB ir 2001/29/EB, įgyvendinančių įstatymų ir kitų teisės aktų arba bet kuriuo atveju nepranešusi apie juos Komisijai, Bulgarijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal šios direktyvos 29 straipsnį;
2. įpareigoti Bulgarijos Respubliką sumokėti fiksuotąją sumą, atitinkančią didesniąją iš toliau nurodytų sumų: 1. 1 800 eurų per dieną, padaugintą iš dienų skaičiaus, skaičiuojamo nuo dienos po direktyvoje numatyto perkėlimo termino pabaigos iki įsipareigojimų nevykdymo nutraukimo dienos, arba, jeigu įsipareigojimai toliau nevykdomi, iki sprendimo paskelbimo šioje byloje dienos; 2. minimalią fiksuotąją 504 000 eurų sumą;